

[Korsgaard.]

dog ikke generes alt for meget. For jeg maa jo tillade mig at paastaa, at som det har været det sidste halve Aar i den indre By, har det været en særdeles vanskelig Opgave med en Cykle at komme derhen, hvor man vilde: naar man troede, man skulde een Vej, viste det sig, at man skulde den stik modsatte Vej, og først efter mange og vanskelige Omskiftelser naaede man Maalet; ad den lige Linie lod det sig overmaade sjældent gøre. Den stærke Beskæftigelse er altsaa, om man vil, Baggrunden for den gode finansielle Situation, som ogsaa indeværende Aar tegner til at bevare.

Men saa kommer det næste. Ja, jeg plejer jo ikke at være bange for at udtale en Mening om Fremtiden, og vel har jeg somme Tider haft Uret; men jeg bilder mig ind, at jeg heller ikke saa sjældent har haft Ret, dog skal jeg med Hensyn til den Fremtid, der kommer, *vel* vogte mig for at udtale mig i nogen synderlig Grad, og jeg tør paa ingen Maade som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — nu er han tilsyneladende pludselig blevet en modig Mand — spaa noget om den Tid, der kommer. Men om det Finanslovsforslag, der er fremlagt, kan der dog nok siges et og andet, og da først og fremmest dette, at naar et socialdemokratisk Finanslovsforslag ser saadan ud, saa maa man nok spørge, hvordan da et saakaldt borgerligt Finanslovsforslag vilde se ud. Jeg kan ikke se nogen Forskel; det er paa godt og ondt — navnlig paa ondt, kunde jeg næsten fristes til at sige — saa evig borgerligt. Det har ikke det fjerneste i sig af noget, der skulde kunne kaldes et Brud paa gamle Sædvaner. Om det saa er Nedskæring paa de saakaldte frie Bevillinger, saa gælder om den ganske det samme som om det, Venstre foreslog og sammen med de Konservative gennemførte i 1927. Den Gang var der jo et farligt Postyr i den Anledning, og da jeg personligt gerne vilde have visse Forklaringer med Hensyn til Berettigelsen af denne Nedskæring, stillede jeg mig reserveret med Hensyn til den paagældende Finanslov paa disse Punkter, og jeg blev — naturligvis kun for en meget kort Tid — udskreget som en Mand, der alligevel ikke var saa slem som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard f. Eks. og alle hans Partifæller; jeg var tværtimod en ganske pæn Fyr, fordi jeg ikke vilde have de sociale Udgifter alt for langt ned. Men altsaa: hvad er det, man gør nu? Nøjagtigt det samme, fuldkommen nøjagtigt det samme. Det eneste, man spares for, er at skulle foranledige en lignende Erklæring

som den, daværende Sundhedsminister, Dr. Rubow paa min Foranledning afgav om, at hvor Forholdene talte særligt derfor, var man naturligvis villig til atter at forhøje visse nedsatte Beløb. En saadan Bemærkning har vi nemlig faaet i Tilgift nu, men det er saa sandelig ogsaa den eneste Forskel. Man bebrejdede den Gang den daværende Regering, at den ikke havde ført nogen Forhandling med de paagældende Institutioner om, hvorvidt de kunde bære Tabet eller ej. Fra min egen lille Virksomhed vidste jeg, at med Hensyn til en bestemt Virksomhed var saadanne Forhandlinger ikke ført. Jeg ved, det er ganske nøjagtigt ligesaadan i Aar. Fra dette specielle Tilfælde kan jeg naturligvis ikke slutte, at det gælder i Almindelighed, men jeg spørger: Er der overhovedet ført Forhandlinger med de paagældende Institutioner om, hvorvidt denne Nedsættelse nu kan bæres eller ikke. Jeg tvivler om, at det er Tilfældet, og altsaa maa det slaas fast, at den Kritik, som Socialdemokratiet og de Radikale i 1927 fremsatte, i Virkeligheden var fuldkommen ubegrundet, og det maa ogsaa slaas fast, at det, man nu her gør, er akkurat det samme, som man gjorde den Gang, og som jeg syntes var uretfærdigt, nemlig at denne Nedgang i Udgifter, som Tiden bevirker, alene kommer Staten til gode, medens Forholdet jo er det, at disse Institutioner vel nok i Almindelighed i høj Grad opretholdes af Kommunerne, derigennem at de giver Bidrag til de Mennesker, der er anbragt i de paagældende Institutioner. Men Kommunerne — nej, de faar ingen Lettelse.

Om nu den Balance, som den højtærede Finansminister opstillede, vil holde, ja derom — det har jeg allerede sagt — kan man i Virkeligheden intet vide. Man kan vide enkelte Ting, man kan vide, at hvis Kronens Forhold til Dollar forbliver det samme, som det er nu, vil det betyde en Merudgift paa 6—7 Mill. Kr. Man kan regne med som sandsynligt, at Forholdenes Udvikling, siden det foreliggende Finanslovsforslag blev til, vil medføre en ikke ringe Sandsynlighed for, at den Besparelse i Lønningsudgift, som man har budgetteret, ikke vil opnaas. De to Ting tilsammen vil rundt regnet betyde en Merudgift paa 10 Mill. Kr. Man kan ogsaa regne med, at den Prisstabilisering — til en vis Grad vel ogsaa Prisforhøjelse — som vil finde Sted, hvis ellers Tingene udvikler sig, som man maa haabe, ogsaa vil betyde, at forskellige Udgiftsposter i hvert Fald snarest maa antages at stige. Den anden Side af Medaillen er Indtægterne, og hvorledes vil det gaa med dem? For deres